

Mick spreekt

23 april 2019, de Ruïne kerk
in Bergen

Allereerst wil ik iedereen bedanken die hier is gekomen, en iedereen die hem liefde heeft gegeven. Hij zou dit allemaal prachtig hebben gevonden, en waarschijnlijk onnodig. Ik ga het kort houden, want de vorige keer dat ik probeerde te spreken over Zell barstte ik na zeven woorden in huilen uit. Hopelijk krijg ik dit keer alles zelf gezegd.

Van kleins af aan heb ik de man die jullie kenden als Marcel, Zell genoemd. Niet C E L zoals je zou verwachten, maar Z E L L. Hij was niet mijn biologische vader, maar ik heb hem altijd als vader gezien. En hij was niet zomaar een vader. Zell wilde bijna nog liever met mij voetballen, tennissen en pingpongen dan ik met hem. Ik hoefde nooit te zeuren of hij iets met me wilde doen; hij deed niets liever. Opgroeiend als enigst kind had ik in hem altijd een speelmaatje. En toen werd ik ouder. Met huiswerk mocht hij tot zijn verdriet nooit helpen. Meer omdat ik het gewoon niet deed dan dat ik het alleen wilde doen. Hij drong echter nooit aan, en was enorm blij als hij soms mocht helpen met Latijn woordjes leren: iets wat hij nog kon van toen hij op het gymnasium zat. Hij was zo slim, 40 jaar geen Latijn gehad en hij

kon toch zo meedoen met mij. Pas met mijn profielwerkstuk en later op de universiteit had ik echt zijn hulp nodig, en hij hielp altijd graag. Hij hielp iedereen altijd graag.

Straks is er een foto te zien waarop hij mij zijn boek geeft. Voor mij is die foto heel belangrijk, omdat hij altijd anderen hielp en trots was op wat ze deden en overwonnen. En op deze foto zie je dat hij trots is. Op zichzelf. Trots op zijn boek, dat hij presenteert aan zijn zoon.

Mensen die hem en mijn andere lieve vader goed kennen, weten hoe gek zij zijn op uit lunchen. Ik herinner me alle keren dat we gingen lunchen met z'n drietjes. Zell vroeg altijd, ook al kwam hij er al jaren, wat ze warm hadden, en dan vooral of bepaalde salades warm waren of niet. Elke keer weer.

Ik herinner dat ik kortgeleden nog met hem ben wezen lunchen in Schoorl bij één van z'n favoriete plekken, het Klimduin. Dit was toen hij zich heel goed realiseerde hoe kort hij had. Hij had eindelijk geaccepteerd zijn pijn met me te delen. We praatten over de overgebleven opties, hoe kapot hij was en of ik erbij wilde zijn bij het einde. Natuurlijk wilde ik dat. En dat ben ik geweest.

Deze unieke man is 22 jaar mijn vader geweest. Hij heeft me zoveel geleerd. Weg met sociale angsten, weg met twijfelen. Hij was een geweldig voorbeeld, een geweldig rolmodel. Een briljante man. Een lieve man. Een prachtige vader. Lieve Zell, dank je wel.

Mick